

4.mai

august - 79.

AV INNHOLDET:
PLAN FOR HØSTSEJESTERET.
MILITÆR DEBATT: TO INNLEGG
DEMOKRATI-DEBATTEN FORTSETTER
OM NS OG LNL.

REDAKSJONELT

REDAKSJONEN ØNSKER VEL MØTT TIL ET NYTT SKOLEÅR. VI HAR ET STERKT INNTRYKK AV AT DET DISKUTERES MYE I FORBUNDET. RED. SEGEN LILLE UNDERSØKELSE I BLINDERN-OMRÅDET VISER AT PÅSTANDEN OM DET LIVLØSE NKS I STOR GRAD ER EN MYTE.

VI VET F. EKS. AT I TRONDHEIM HAR DISKUSJONEN OM MILITÆRPOLITIKKEN VÆRT SERLIG LIVLIG. KAMERATER DERFRA RETTER OGSÅ RIKTIG KRITIKK MOT OSS FOR IKKE Å PRIORITERE DENNE DISKUSJONEN HØYT NOK. MEN VI MÅ SPØRRE DERE: HVA MED Å SKRIVE INNLEGG SJØL? SPALTENE ER ÅPNE - OGSÅ FOR TRØNDERE! FOR SIKKERHETS SKYLD: DET VILLE VÆRE EN ØVERDRIVELSE Å SI AT SKRIVELØSA ER MER UTBREDT I DE ANDRE DISTRIKTENE.

DET ER ELLERS MYE DEBATT I DETTE NUMMERET, DEMOKRATI- OG MILITÆRDEBATTEN FORTSETTER. I TIDA FRAMOVER KOMMER VI TIL Å PRIORITERE DISKUSJONEN OM DEN LOKALE KAMPEN OG VIL LEGGE STOR VEKT PÅ NSU.

INNHold:

PLAN FOR ARBEIDET	s.3
NSU-PAMPEVELDE TIL EVIG TID ELLER...?.....	s.8
KVA GÅR KONTINGENTEN TIL?.....	s.12
LANDSMØTET I LNL-EI OPPSUMMERING.....	s.13
DEBATT.	
NKS MÅ PRIORITERE LOKAL KAMP - IKKE DNS.....	s.9
HVA MÅ GJØRES MED NKS-OPPUSING ELLER NEDLEGGING?....	s.16
SVAR FRA KAMERAT I SENTRALSTYRET.....	s.18
EINKAP UTAD-FOR EINKVAR PRIS?.....	s.20
TRON ØGRIM OG UNGARN-56.....	s.22
SVAR FRÅ SENTRALKOMITEENS AU.....	s.23
STYRK FORSVARSEVNEN.....	s.24
NEI TIL VÅPENBEVILGNING.....	s.26
REPLIKK: OM Å RETTE BAKAR FOR SMED.....	s.28
MELDING FRÅ SENTRALSTYRET.....	s.13.

PLAN for arbeidet fram til landsmötet vinteren-80 :

DENNE PLANARTIKKELN INNEHOLD EI KORT OPPSUMMERING AV VIKTIGE ERFERINGAR FRÅ DEI SISTE ÅRA, OG EIN RAMMEPLAN FOR FORBUNDET SOM GJELD FRAM TIL LANDSMÖTET VINTEREN 1980.

Hovudtrekka i rammeplanen er vedtatt av sentralstyret. Planen er kome i stand etter undersøkingar i organisasjonen og diskusjonar blant kameratar frå ulike nivå i forbundet og frå ulike stader i landet. Rammeplanen gjev retningslinjer for prioriteringar mellom oppgåvene, og idear til korleis arbeidet bør drivast på dei forskjellige områda. Ein føresetnad for at rammeplanen skal bli til nokon hjelp er at distriktstyra og lagstyra legg stor vekt på lokal tillemping. Rammeplanen kan sjølsagt ikkje erstatte den lokale planlegginga. Det er derfor særleg viktig at leiinga på alle nivå gjer eigne sjølstendige undersøkingar og på grunnlag av desse utviklar dei lokale planane.

Erfaringar frå dei siste åra.

Ei viktig erfaring er at vi ikkje kjem nokon veg dersom vi ikkje legg tilstrekkelig vekt på studentane sine nære interesser og dei sakene som opptek dei til dagleg. Her tenker vi først og fremst på interessekamp og fagkritikk. Utan at forbundet har eit solid grunnlag på desse områda, kan det ikkje utvikle seg. I det eksterne arbeidet bør difor desse områda prioriterast høgst over ei relativt lang periode.

Ei anna viktig erfaring er at lokale initiativ og lokalt arbeid berre kan utvikle seg til eit visst nivå før det stagnerer dersom det ikkje finst nokon sentral leiing på området. Dette har vist seg på distriktsplan i Oslo, der det lokale arbeidet med interessekamp og fagkritikk i svært liten grad er blitt leia av distriktsleiinga, som har vore opptatt med andre ting (Studentersamfunn o.l.). Trass i mange tillopp, er arbeidet derfor blitt smått og uslete. Det har også vist seg på landsbasis: Dei bra initiativa som er blitt tatt i distriktene når det gjeld NSU, har berre fått avgrensa resultat p.g.a. mangel på sentral leiing. LNL-arbeidet, som har blitt leia sentralt, har derimot hatt framgang. Ei viktig målsetting framover må difor vere å styrke sentralismen. Dette kan ikkje gjerast gjennom kadmessig opprustning, slik er diverre ikkje situasjonen enno. Det må difor gjerast på andre måtar: ved at leiinga, på alle nivå, prioriterer arbeidet sitt rett, konsentrerer kreftene om dei riktige oppgåvene og tar initiativ som kan bringe det lokale arbeidet framover. Metoden med sentrale konferansar har vist seg å vere nyttig. Vi må dessutan bruke HMG og 4. mai meir systematisk for å drive spesielle spørsmål.

Tredje viktige erfaring: Vi treng intern skolering og gode politiske diskusjonar, men internisme er ei dødslinje. Og internisme blir det dersom ikkje den eksterne delen av arbeidet er planlagt i form av konkrete oppgåver. Eksternt arbeid kjem ikkje av seg sjøl som ein slags bioeffekt av intern skolering, det viser erfaringane frå Oslo i vår

klart. Eit sams særmerke ved dei laga som har hatt klar framgang siste året er at dei legg stor vekt på eksternt arbeid; både ved å gå i spissen for studentane sine daglege interesser og ved å arbeide systematisk for å styrke den kommunistiske organisasjonen gjennom verving og spreiding av propaganda.

For det fjerde: Vi har det siste året hatt ein diskusjon omden demokratiske sentralismen i forbundet som har lært medlemmene og leiinga mykje.

Vi meiner det er gjort framsteg på dette om-rådet, også i leiinga. Vi meiner likevel ikkje det er grunnlag for å konkludere med at vi har gjort eit klart oppgjær med byråkratiske feil. Det viktigaste problemet er framleis at demokratiet er for lite utvikla. Styrking av demokratiet er den viktigaste føresetnaden for at vi skal kunne styrke sentralismen i forbundet.

I tida framover meiner vi at følgande oppgåver peikar seg ut: -halde fram diskusjonen om demokratisk sentralisme og kritikken av byråkratiske feil i forbundet. Det er viktig at vi innrettar diskusjonen på å finne ut kva som i dag hindrar oss i arbeidet med å styrke medlemmene sin politiske og organisatoriske innverknad i forbundet, og korleis dette skal bli realisert. -vi må legge vekt på å utvikle metodar som styrkar medlemsdemokratiet. Her er nokre idear: i distrikta er det viktig å knytte leiinga og medl. saman gjennom styrekonferansar; vi må bli mykje flinkare til å gjere systematisk bruk av undersøkingar; informasjonen frå leiinga til medlemmene må betrast radikalt; i det heile må leiinga på ulike nivå bli mykje flinkare til å legge fram sin problem for medlemmene og ikkje halde dei for seg sjøl. Leiinga må jamnleg rapportere om sitt arbeid for at medlemmene skal kunne kontrollere leiinga. -vi må arbeide for å styrke det sentrale grepet. Sjøl om det viktigaste grunnlaget for dette er styrking av demokratiet, så blir ikkje sentralismen utvikla utan at leiinga verkeleg fungerer som ein "foredlingsfabrikk": samanfettar idear, utvikler linjer og tek initiativ internt og eksternt.

For det femte: Kaderfostring er ei brennande oppgåve for oss no. Vi treng både ein kortvarig offensiv for å få fram mange nye folk raskt, og eit meir langsiktig arbeid for å gjere fostring til ein del av det daglege arbeidet.

Erfaringane frå dei siste åra viser klart at for å få framgang på dette området er vi nødt til å legge vekt både på å ta eit oppgjær med feilaktige politiske linjer for kaderfostringa, og vi må arbeide for å endre og utvikle arbeidsmetodane.

Vi har ikkje gjort nokon grundig oppsummering av dei politiske feila i dette arbeidet, men meiner likevel at følgande to saker er særleg viktige:

-eit gjennomgåande konservativt og statisk syn på folk i organisasjonen. Oslo er eit døme på dette. Då leiinga innsåg at "kaderkrisa" i forbundet var akutt og vi forstod at eit eller anna måtte gjerast, gjorde vi ingenting for å mobilisere resten av org. på desse problema med sikte på å fostre nye folk. I staden for dette vart det vår line å berre rokere om på eit avgrensa tal erfaren kader: kadermangelen i Oslo-distriktet blei ikkje forsøkt løyst å byrje med planmessig og rask fostring av nye folk, men ved å overføre kader frå sentralt arbeid i NKS til arbeid lokalt i Oslo.

-einsidige og feilaktige idear om kva som er "framskredent". Eit avgjerande kriterium for å kunne bli leiande i organisasjonen har vore å kunne "stå på linja" i alle viktige spørsmål. D.v.s. å vere samd med det den sittande leiinga meiner. Evne til å tenke sjølstendig, til å gå mot straumen og evne til å leie massene har ikkje blitt verdsett på same måten.

For det sjette: Forholdet mellom det faste massearbeidet og "dei store dagane" er eit uløyst problem. I Oslo har vi svinga frå å drive i mai arbeid som hovudoppgåve frå januar og til ikkje å drive i mai arbeid i det heile tatt. Her trengs det idear, og oppsummering av gode og dårlege erfaringar.

PLANPLAN (Sjeld fram til landsmøtet vinteren 80):

Eksterne oppgaver:

I lokal kamp med hovudvekt på å utvikle linjer for interessekamp og fagkritikk er viktigaste oppgåve.

Distrikta og laga må gjere eigne undersøkingar og utvikle linjer på grunnlag av dei lokale forholda. Kva saker det blir arbeidd med vil sjølsagt variere frå stad til stad. Det er viktig at leiinga, særleg distriktsstyra og sentralen, prioriterer nokre saker som blir drive systematisk. Sentralen kjem i planperioden til å halde fram med arbeidet med å gjenreise FR og LNL som kamporganisasjonar. Sentralstyret har dessutan vedtatt at det må vere ei målsetting for arbeidet med den lokale kampen å utvikle ei hellskapleg, taktisk linje for å vinne framgang i NSU. Det er viktig at vi straks byrjar arbeidet med å oppsummere erfaringar - særleg viktig er dei forskjellige erfaringane som er gjort med grunnplansorganisering. Samstundes må vi byrje å utvikle linjer for viktige kampsaker i NSU, fagkritikk, frontpolitikk og utarbeide propaganda for dette arbeidet. Vi skal dessutan ha som line å stille til NSU og forsøke å vinne så mange mandat som mulig.

(Prioriteringa av interessekampen og fagkritikken som viktigast utelukkjar sjølsagt ikkje at det enkelte stader - utifrå ei vurdering av stoda på staden - kan vere rett i ein periode å prioritere arbeid med t.d. miljø saker høgt.)

(Markering og styrking av den kommunistiske organisasjonen er nest viktigaste oppgåve eksternt.)

Dei laga som har hatt klar framgang det siste året har alle saman utmerka seg ved både å gå i spissen for studentane sine daglege interesser og har samstundes vore aktive med å markere NES gjennom systematisk sal av KK, HMG, skriving av vegrviser og gjennom målretta verving til forbundet. Det er ein føresetnad for framgang at vi gjer begge desse sakene. Med markering og styrking av den kommunistiske organisasjonen meiner vi først og fremst spreiding av kommunistisk propaganda og verving. Alle lag må drive systematisk sal av KK og HMG og utvikle andre metodar for markering av NES. Det er viktig at t.d. KK blir selt planmessig og jamnt og at salet blir fordelt mellom kameratane i laget. Erfaringane viser at for å få sving på salet av HMG, er det særleg viktig å få eit fast, organisatorisk grep om salet.

Hovudmetoden i vervinga bør vere å jobbe systematisk for å knytte folk til oss gjennom det eksterne arbeidet vårt. Dersom det er interesse for det, bør studiesirklar settast i gang, men det er svært viktig at sikkeldeltakarane på eit tidleg tidspunkt blir dratt med i eksternt arbeid. Avgjerande for korleis dette arbeidet vil gå, er i kva grad vi klarer å gje våre sympatisørar tilbod om politiske diskusjonar og eksterne aktivitet. Nokre idear: helgeseminar om fagkritiske spørsmål, opne diskusjonsmøter på skulen/instituttet om emner det står kamp om, opne studiemøter om kulturrevolusjonen, gje symp. ansvar for t.d. å skrive veggaviser mot revisjonistane om båtflyktingane frå Vietnam, ta symp. med i diskusjonane om linja for FR, LNL, NSU og dei lokale kampsakene.

3. Internasjonalt arbeid blir tredje viktigaste arbeidsområde for organisasjonen som heilskap.

Ein feil i arbeidet vårt har vore at vi ikkje har drive planmessig arbeid med internasjonale spørsmål. Særleg viktig er det at vi ikkje har intensivert, men heller trappa ned propagandaen og agitasjonen mot sosial imperialismen.

Vietnam/Kampuchea er den saka vi bør konsentrere kreftene om. Det viktigaste kravet vi bør reise er Vietnam ut av Kampuchea, men vi bør også kjempe for støtte til frigjeringskampen i Kampuchea.

Distriktsstyra og lagsstyra må legge konkrete planar for dette arbeidet. Målsettinga bør vere at medlemmene får mulighet til å sette seg inn i desse spørsmåla, men viktigast er det å innrette arbeidet på eksterne verksemd: veggaviser, allmøtevedtak, opne møter, sal av bladet til Vennskapssambandet Norge-Kampuchea.

Interne oppgåver:

1. Den viktigaste oppgåva her blir landsmøterarsla. Den omfattar diskusjon av beretning, vedtekter og nominasjonar. Omfanget av diskusjonane må vurderast i dei lokale planane uti frå kapasiteten til laga, karakteren av dei motseiingane og problema som står i laga o.l. Vi trur likevel det blir vanskeleg å kome under tre lagsmøter, evt. eit lagsmøte og eit helgeseminar/heildagsmøte. Styra må legge stor vekt på å mobilisere medlemmene til å studere dokumenta kritisk og grundig, og sørge for at alle får tilstrekkeleg med tid til å studere dokumenta.

Vi må vakte åss for superdialektikk, men samstundes må vi prøve å legge opp landsmøtediskusjonane slik at dei i størst muleg grad tar det øvrige arbeidet som skal drivast. Diskusjon av den demokratiske (socialismen (beretningskapitlet) og av vedtektene kan tene arbeidet med å styrke demokratiet i forbundet. Diskusjon av beretningskapitlet om taktikken kan tene interessekampen. Diskusjon av nominasjonskriterier kan vere til hjelp i arbeidet med kaderfostringa osv. Slike omsyn, pluss omsynet til kva motseiingar som står skarpast, må bestemme innrettinga på landsmøtediskusjonane.

2. Kaderfostring .

Vi treng både ei særeigen fostring av ein del folk som kan fostrast raskt, og vi må starte det meir langsiktige arbeidet med å gjere fostringa til ein del av det daglege arbeidet.

Vi oppmodar alle om å lese artikkelen om kaderfostring i mainr. av 4.mai der ein del av dei viktigaste feila vi har gjort i dette arbeidet blir tatt opp, og der det også blir gjeve nokre idear til korleis dette arbeidet bør drivast.

Kaderfostring er ei særøigen oppgåve. Det er ein føresetnad for framgang på dette området at arbeidet blir drive planmessig: det må settast konkrete og realistiske målsettingar og arbeidet må ha ei leiing som kan følge opp og ta initiativ etterkvart.

Metodar:

-fostringa må primært vere knytta til dei politiske oppgåvane folk har til dagleg. "Broilerkurs", d.v.s. særøigne fostringsopplegg i tillegg til det daglege arbeidet, er ein nødvendig, supplerande metode, men kan ikkje vere nokon hovudmetode.

vi må bli mykje dristigare i å gje folk større oppgåver og ansvar, for-
emme folk. Desse kameratane må få konkret og "tett" rettleiing til å løyse oppgåvene sine. Alle erfarne kameratar i forbundet må legge vekt på fostring i det daglege politiske arbeidet sitt.

-distriktstyra må utarbeide særøigne opplegg for ein del utvalde folk som laga sjøl nominerer. Dette bør vere kameratar som har 2-3 år igjen, minst. Kameratane må mobiliserast på oppgåva på eit tidleg tidspunkt. Det er viktig at desse planane er realistiske-ver på vakt mot 'elefant-sjuke'.

-laga må vere ei viktig drivkraft i dette arbeidet: det er farlig dersom fostringa blir ei sak mellom leiinga og ein del utvalde kameratar. Laga må bli mobilisert på å følge opp, kontrollere og ha ansvar for arbeidet.

-lagsstyra fungerer i dag lite fostrande, men fungerer i stor grad som interne administratorar. Vi må legge vekt på følgande for å rette på dette: større vekt på eksternt massearbeid og agitasjon, større vekt på studiar og politiske diskusjonar på styremøta, større vekt på undersøkingar blant medlemmer og uorganiserte, styrking av den kommunistiske legaliteten.

SENTRALSTYRET.

REPLIKK TIL HALVDAN.FORTS. FRÅ SIDE 28.

⑤ H.s siste argument mot våpen løyvingar: borgarskapet kontrollerer løyvingane. Dette er eit verkeleg problem. Vi har ingen garanti for at våpna ikkje blir brukt mot arbeiderklassen. Men det gjeld uansett om vi går inn for løyvingar eller ikkje. Det vi må gjere er å styrke agitasjonen mot å bruke våpen mot folket, særleg blant soldatane.

⑥ Korleis vil H. konkret føre kamp mot kapitulasjon-isme? Han må vel vere samd i at hans forslag om løyvingar til progressivt neppe er særleg vel-
va. Korleis mobilisere soldatane mot kapitulasjon, sme utan å stille
v om f.eks. meir TOW; betre våpenopplæring osv.? Eller korleis vil han forklare, overfor fiskarane i nord at han er beinhardt mot 'ettergiveness politikk', men samtidig like mykje i mot å stille krav om endringar?
"Bekjemp kapitulasjonisme nei til styrka kystvakt i nord" -dette er konsekvensen av H.s linje. I sanning ein stiv dram.

⑦ "Borgerskapet vil ikke la seg påvirke synderlig av hva vi mener, og hel-
heller ikke av at vi ber dem slåss". Dette er ei falitterklæring. H. "glø-
mmer" heile poenget: vår politikk skal mobilisere massene. Når blei borgar-
skapet upåvirkeleg av masserørsler, aksjonar, avsløringar?

På den andre sida: Dersom partiet fulgte H. i militærspm. ville ei slik falitterklæring så absolutt vere på sin plass. Så i dette tilfellet må det vere rett å seie at H. er prisverdig konsekvent.

Per.

NSU-pampevelde til evig tid eller...?

SENTRALSTYRET HAR VEDTATT Å SETTE FORTGANG I ARBEIDET FORÅ VINNE FRAM-
GANG I NSU, DET ER ALLREIDE I GANG ARBEID MED Å OPPSUMMERE ERFARINGAR,
Og DET ER LAGT PLANAR FOR DET VIDARE ARBEIDET. 4. MAI VIL KOME ATTENDE
MED FYLDIGARE STOFF OM DETTE I NESTE NR. DET FØLGANNE INNLEGGET SKAL
MARKERE STARTEN PÅ DENNE DISKUSJONEN. GRIP PENNEN KAMERATAR, HER ER
MANGE SPØRSMÅL SOM KREV SVAR!

I motsetning til t.d. sosialskule og lærarskulestudentane har ikkje universitetsstudentane nokon grunnplansorganisering. NSU er i dag ein org. utan grunnplan, men med lønna byråkratar på toppen.

I forhold til dei mange lokale kampane i Oslo har NSU i beste fall fungert som eit haleheng. Det har ikkje blitt gjort noko for å samordne og utvikle dei lokale aktivitetene. Men det skal også seiast at NSU-leiinga faktisk også har teke ein del bra initiativ. Problemet er m.a. at leiinga nektar å gjere noko med det som i dag er eit nøkkelspørsmål for å vinne framgang i studentkampen: å utvikle ei kampdyktig og stabil organisering av grunnplanet blant universitetsstudentane.

Eg meiner dette ikkje lykkast utan at kommunistane arbeider systematisk og målretta for å utvikle ei heilskapleg politisk og taktisk line for NSU der spm. om grunnplansorganisering må bli ein sentral del. Vi må gje ut propaganda om NSU, og vi må stille til val. Kort sagt: gå frå prat til handling.

KVIFOR ER SPM. OM GRUNNPLANSORGANISERING SÅ VIKTIG?

Men er det eigenleg behov for slik org. i dag? Er ikkje passivitetene så stor at vi skal vere nøgd dersom vi klarer å organisere studentane på avgrensa lokale aksjonar? Utan å nøle vil eg svare: Behovet er stort og det er veksande. Dei mange lokale aksjonane det siste året har svært ofte stagnert på eit visst punkt, dels pga. kommunistane si manglande leiding, men også fordi det i dag ikkje eksisterer noko organisatorisk instrument for å samordne og utvikle desse kampane, ingen organisering av aktivistar på dei forskjellige lærestadane som kunne gå til effektive og ubyråkratiske støtteaksjonar for

t.d. kampen på sos.ped. i Oslo. Typisk nok: På sos.ped. i Oslo er tillit en til NSU-leiinga liten (også blant Svarar), men medvitet om betydning av organisering på grunnplanet er styrka gjennom kampen. Ved dette instituttet er også medvitet og viljen til å kjempe for t.d. demokratiske rett- ar blitt styrka, men det er ikkje te- ke noko initiativ få å få denne kampviljen inn i organisatoriske fo-

rmer som går utover det konkrete aksjonsgrunnlaget. Dette har utvilsamt bidratt til å svekke denne konkrete kampen. Slik er situasjonen altfor mange stader. Men det fins positive tendensar som ikkje berre viser at det er muleg å gjere noko, men som også seier korleis og på kva grunnlag vi må arbeide for å gje studentane makta i NSU.

"NY GIV" VISER VEGEN Å GÅ.

Det er eit faktum at revisjonistane er på defensiven i desse spørsmåla- utanat vi kam seie at deira hegemoni i NSU er trua. Men på landsmøtet i NSU stemte 15 del. for å opprette basisgrupper. I Trondheim har basisgrupper fått tilslutning frå mange allmeter. I Oslo har eit par stader allmøtevedtak. Lengst har dei likevel kome i Bergen. NY GIV er tidlegare omtala i HMG. Kva kan vi lære av dette? Eg meiner følgande saker er viktige: -utvikle konkret taktikk for ein skap på eit minimumsgrunnlag, vekk med partikivings, - ta utgpt. i lokale forhold, konsentrasjon om ik og fagkritikk, - "makta til grunnplanet", styrking av allmeta og aktivistorganisering, - "skap liv og røre meir humor, mindre preik i propagandaen, nye metodar.

FORTS. s. 23.

NKS MÅ PRIORITERE LOKAL KAMP

**SISTE SJANSE
TIL Å FÅ KJØPT
MEDLEMSKORT!**

Fre 27.4. kl. 19.30.

KRIG I VÅR TID

Innledere:

Steinar Hansson (Ny Tid)

Knut Johansen (Forlaget Oktober) Det blir kø, så møt opp tidlig.

**DET NORSKE
STUDENTER-
SAMFUND**

— IKKE DNS.

I forrige nummer av 4. mai hadde Jonatan et innlegg der han konkluderer med at Rød Front må stille til valg i høst i DNS. Dette er et svar på det innlegget og ei vurdering av om vi bør stille til valg.

Jonatan stiller etter mi mening ikke hovedspørsmålet i debatten om vi bør stille i DNS. Etter min forstand er det: Åssen skal vi styrke oppslutninga om en revolusjonær politikk og NKS fra studentene og elevene i Oslo?

I debatten må vi vise at å stille/ikke stille tjener dette målet bedre enn andre alternativer som det å stille må vurderes mot.

Hva må gjøres? Først litt om hva jeg oppfatter som nødvendig for å nå det oppstilte målet.

Situasjonen lokalt er slik at det er lite aktivitet som "merkes" og lite debatt. Det er en del politiske problemer. Vi er relativt lite skolert i teori og norsk virkelighet anno 1979. Vi har store dogmatiske feil i teoretiske spørsmål og empiristiske feil i praktiske spørsmål. Fyrtårnene har en del plunder av forskjellig slag, (det er vanskelig å navigere. På grunn av for store oppgaver har vi spredd kreftene for mye og røttene våre i massene er tynnslitte. Det skyldes sjølsagt og ideologiske feil. Kadern er gammel, sliten og fåtallig.

De viktigste områdene for korrigering må være masselinja, politisk skolering og kaderfostring og rekruttering.

Når det gjelder masselinja vil spørsmålet etter mi mening være sentralt i DNS-debatten, og jeg skal derfor forklare hva jeg mener må gjøres. For det første må vi ikke ha for mange oppgaver. I en lang

periode, til sommeren 77, har vi hatt det. Stands, husbesøk og møter må ikke være våre viktigste politiske arbeidssteder. Det må de naturlige miljøene være, studie-, bo- o.l. Spesielt viktig er miljøene innafor området vi er organisert etter. Har vi for mange oppgaver tvinges vi ut av våre naturlige miljøer. For det andre må vi leve massenes liv. Førre diskusjoner på saker de er opptatt av og ta opp diskusjoner på saker vi er opptatt av. Fungere i miljøet som kommunist til hverdag og fest. Gå sammen med massene i å reise krav og aksjoner når det er nødvendig. For det tredje må vi spørre folk mer og belære dem mindre. Særlig om lokale saker er vi ofte "dum og uvitende". Vi må finne ut hva som er viktige saker ved i større grad å lytte til hva folk er opptatt av. For det fjerde må vi korigere ideologien på området.

Jeg mener at vi ikke kan vedta en plan som ikke legger opp til å bedre masselinja.

Åssen skal vi vurdere betydninga av DNS? Det er ikke nok å si som Jonatan sier at det kommer x folk på møtene og at det står store oppslag i Universitas y ganger i året. Vi må og spørre etter resultatene av dette. Jonatan tillegger DNS stor betydning som "overvinningssted for den progressive bevegelsen". Uten Rød Front i styret i DNS ingen ^tveggavis på SV og ingen progressiv propaganda på BLINDERN. Jeg sitter med følgende inntrykk etter å ha lest Jonatans artikkel. Hvis styret ikke var i DNS ville dem ikke gjort noe. Årsaken til at dem gjør noe i DNS er at DNS's form tvinger dem til det. (Må vi tvinges for å få gjort noe?) Jeg syns Jonatan gjør to feil her. Først så undervurderer han det som blir gjort lokalt. Så undervurderer han at DNS faktisk krever ressurser og kræfter. Det gjelder ledelse fra UDS og det gjelder mest kader til de relativt mange oppgavene som er i styret og utvalgene.

Jeg vurderer DNS' betydning for NKS slik:
Politisk -lite betydning. Skolerer en delkader, stor betydning i å spre propaganda, lite ideer til lokal jobbing, lite engasjerende debatter, ikke noe politisk miljø utover styret og noen utvalg, RF tar lite initiativer blant studentene til aksjoner o.l.
Sosialt -lite betydning tross framgang.

Solidaritets- og støttearrangementer-bra stor betydning. Likedan kulturarrangementene. For studentene vil sikkert det største savnet eventuelt bli solidaritets- og kulturarrangementene til RF. For folk utafor Universitetet, spesielt grupper i kamp, det samme.

Kvar blir kontingenten av ?

Bør ikkje medlemmene i NKS ha rett til å vite dette? Eg meiner jau. Det er utilfredsstillande å stadig betale pengesummar som ein ikkje veit kva skjer med. Det går utover gjevarentusiasmen, og det er freistande å legge seg på minstesatsane.

Derfor må NKS sentralt sørgje for at laga får eit overslag over kva pengane går til. Det er muleg det kan skade tryggleiken i organisasjonen om konkrete pengesummar blir oppgjevne, men i alle fall må vi få prosentvise oppgåver over kva NKS brukar pengane til. Kva meiner andre?

MEDLEM.

SVAR TIL MEDLEM

Medlemmene bør ha rett til å vite kva kontingenten blir brukt til. Informasjon om dette har også blitt gjeve. I direktivet om økonomiarbeidet til DSA og lagsstyra frå januar i år, står m.a. følgande:

"Som de vil sjå av direktivet vil det no bli muleg å nytte ein større del av kontingenten lokalt. Dette har samanhang med omorganiseringa i NKS-leinga, og at DSA og laga difor no i større grad enn før lagar sine egne planar, gjev ut meir lokal intern og ekstern propaganda osv.

Nokre kameratar har lurt på kva omorganiseringa betyr for økonomiarbeidet i NKS. Til dette er det å seie: Omorganiseringa betyr at sentralen på nokre områder vil få mindre utgifter. Dette gjeld særleg reiseverksmda og propagandaen, men framleis er dette viktige utgiftspostar. Andre utgifter er i hovudsak som før: produksjon av intermateriell, kontorleige og diverse kontorutgifter, sentrale møter og div. fraksjonsmøter. I tillegg har HMG gått med underskot ei tid og har vore ein utgiftspost for NKS. I vårsemesteret vil vi dessutan få ein del ekstra utgifter, bl.a. utgjevinga av heftet om interessekamp.

Men dette betyr ikkje at forbundet som heilskap får mindre utgifter enn før. DSA og laga vil no ha større behov enn før for å gje ut lokal propaganda. Dette er ei følge av at DSA og laga i samråd med partiet lokalt legg sine egne planar".

Etter at dette direktivet vart sendt har sentralstyret vedtatt å leggje om formatet på HMG. Dersom alt går etter planen vil dette bety ein god del mindre produksjonskostnader for bladet.

Direktivet blir no senåt ut på nytt pga. rot med utsendinga tidlegare. Eg vil oppmode alle til å sette seg inn i direktivet.

Til spørsmålet om storleiken på dei forskjellige utgiftene: Største utgiftspost er drifta av kontoret, dernest kjem sentrale møter, reising, produksjon av intermateriell/4.mai. Å gje opp taloppgåver over utgiftene meiner vi er sikkerhetsmessig ufosvarleg. Det er dessutan sentralstyret, under leiing av partiet, som skal kontrollere NKS sitt økonomiarbeid i følge vedtektene. Landsmøtet i forbundet, som høgaste organ i forbundet, foretar den endelige revisjonskontrollen for landsmøteperioden. Slik skal økonomiarbeidet drivast i samsvar med den demokratiske sentralismen.

Økonomiansvarleg i NKS.

MELDING FRA SENTRALSTYRET:

SENTRALSTYRETS FORSLAG TIL VEDTEKTSREVISJON HAR TIDLEGARE BLITT LOVT TILSENDET TIL ALLE MEDLEMMER SAMAN MED FORSLAG TIL BERETNING. FORSLAGET TIL BERETNING BLIR SENDT UT NO, MEN VEDTEKTSREVISJONEN VIL IKKJE BLI UTSENDT FØR I BYRJINGA AV OKTOBER.

Landsmøtet i LNL —ei oppsummering.

VAR DET RIKTIG Å MARSJERE UTFRA LANDSMØTET I LNL? DENNE OPPSUMMERINGA, SOM ER LAGA AV EN KAMERAT I LNL-FRAKSJONEN, SVARER ET UBETINGA JA PÅ DETTE SPØRSMÅLET. OPPSUMMERINGA TAR OGSÅ OPP NKS' ROLLE. KONKLUSJONEN ER AT DEN POLITISKE OG TAKTISKE LINJA FOR DETTE ARBEIDET HAR VIST SEG I ALL HOVEDSAK Å VÆRE RIKTIG. DET BLIR SÆRLIG LAGT VERT PÅ BETYDNINGA AV Å ARBEIDE SYSTEMATISK FOR Å OPPNÅ ENHET MED ANDRE POLITISKE GRUPPERINGER PÅ ET MINIMUMSGRUNNLAG. EN VIKTIG FEIL I ARBEIDET HAR VERT AT DEN TAKTISKE LINJA ER BLITT FOR LITE DISKUTERT OG PROPAGANDERT. DETTE GJELDER BÅDE INNAD OG UTAD.

Målsettinga med vår taktiske linje i LNL har hele tida vart å gjenreise fronten som en interesseorganisasjon for flertallet av lærerstudentene. Flertallet av lærerstudentene må samles i en front mot staten. Vi har slått fast at en forutsetning for å vi skal oppnå dette er at vi blir enhet med andre politiske grupperinger på et minimumsgrunnlag. Vi har nått som mål å få SV med på denne linja- og også de andre borgerlige grupperingene. Ikke fordi disse grupperingene er bra, men fordi de har i innflytelse blant massene. På de fleste politiske sakene fronten jobber med og som massene er opptatt av, eksisterer det et objektivt grunnlag for enhet. Dette viser seg spesielt lokalt på den enkelte skole.

Vi foretok en grov 3-deling av fronten på følgende måte:

Venstre-fløyen: NKS, sympatisører, en del uavhengige progressive, deriblant en del SV-sympatisører.

Mellomlaget: Flertallet av SV-medlemmer og sympatisører. Flertallet av de uorg. passive studentene- også en del sympere til åpent borgerlige grupper.

Høyre-fløyen: SV og KU-ledere både sentralt og lokalt. Enkelte kristne og åpent reaksjonære ledere.

Vi stilte oss opprøret med å trekke til oss mellomlaget gjennom å avsløre høyrefløyen og minske deres innflytelse. Vi var eksplisitt mot å presse høyrefløyen ut av fronten.

Vi satte følgende forutsetninger for å trekke mellomlaget til oss: 1. At vi er sterke nok og at politikken vi står på er rett. 2. At vi tar hensyn til mellomlagas interesser og inngår nødvendige kompromisser med dem. 3. At vi fører kamp mot høyrefløyen og seirer.

Hvordan? fulgte vi så denne taktikken i LM-bevegelsen? Først vil jeg si at vi grovt undervurderte NKS styrke på landsbasis før LM. Men likevel vil jeg hevde at NKS er prioriterte LNL jobbinga for lavt. Årsaken til dette vil jeg komme tilbake til. Jeg mener ikke at vi ikke har vært villige til å ta på oss verv i LNL, men vi har ikke jobba hardt nok lokalt for å utvikle og styrke fronten. Vi har heller ikke greid å bryte ned partikivings. Dette vil jeg komme nærmere inn på seinere.

Hvis taktikken vår skal ha noen mening må NKS ha en egen politikk for LNL.

Når det gjelder arbeidsoppgaver i fronten i året som har gått har det vært enighet. Fagkritikk og eksamens/evalueringskampen har vært lite omstridte hovedarbeidsområder. Her har vi først og fremst stått for en linje som har tatt utgangspunkt i de lokale forholda og ei linje for at hundre ped-retninger skulle strides. Vi har f.eks. hevda at LNL ikke burde ha et fastlagt syn på lærerrollen og på erkjennelsesteori. De metodene vi har propagandert for i dette arbeidet har vært åpne debatter, fagkritiske grupper som jobber for seminarer, forberedte klasse-diskusjoner etc.

I forhold til arbeidsprogrammet sto vi for en rekke endringsforslag som etter min mening absolutt forbedret dette og som konkretiserte hvordan fagkritikken kunne drives.

Vi stod dessuten for en politikk som virkelig satte lokallaga i sentrum, og trakk opp hvordan det sentrale arbeidet skulle drives med utgangspunkt i lokallagas prioriteringer.

Når det gjelde eksamens/evalueringskampen har vi hele tida stått for en linje som har krevd bestått/ikke-bestått (uten heving av strykergrensa). Dette var et krav som stod i motsetning til SVs linje om en forandring på alle felter samtidig: arbeidsformer, karaktersystem, innhold i pensum. Vi gikk inn for aksjonsuke. Dette var et krav som hadde stor støtte og som tvang sentralstyret til å ta korrekt standpunkt.

Gjennomgående fikk våre endringsforslag stor oppslutning i lokallaga og ble de fleste steder vedtatt med stort flertall. Men LM-bevegelsen ble ikke brukt aktivt nok til å spre taktikken vår. Ideen om at hovedkampen i LNL går mellom SV og NKS og at det ikke finnes noe grunnlag for enhet fikk stå nokså uimotsagt.

I forhold til LNL sentralt er det arbeida alt for dårlig. Sentralstyret og lærerstudenten har fått sitte i fred uten at lokallaga har sendt inn meningene sine eller har tatt opp diskusjon om f.eks. økonomisk kompensasjon for tillitsverv. Diskusjonene blei ført av og i Sentralstyret. Dette medførte også at vår taktikk ikke blei kjent før LM slik at ledende SVere kunne fortsette sin uforsonlighetspolitikk mot alt som smaker av NKS.

De viktigste feila i LM-bevegelsen har vært:

1. NKS-laga har i for liten grad diskutert og vært konsolidert på politikk og taktikken. Opplegget til intern diskusjon har bare gått ut fra fraksjonen, ikke gjennom vanlige organisasjonskanaler.
2. For lite vekt på ekstern propaganda og ekstern diskusjon. Vi har ikke lagt fram politikken og taktikken vår for massene samla, bare som løsrevne enkeltdele i form av forslag til arbeidsprogrammet.
3. Vi har ikke trukket med uorg. i diskusjonen og utforminga av politikken. Vi har venta at de uorg. skulle stemme på oss, men har ikke gitt dem mulighet til til å bli kjent med linja vår.

Håreks kommentar til partikivinga i LNL.....

Dette har vært de viktigste feilene.

4. En del steder hvor det har stått åpne motsigelser på hele vårt arbeid med LNL, har det ikke vært diskutert og langt mindre løst.
5. Det har også vært manglende intern skoloring og diskusjon på revolusjonær studentpolitikk, på hva vi mener med dagens skole, læringsteori osv

På sjølve LM opplevde vi det vi på forhånd hadde diskutert. Vi blei møtt med harde angrep på feil vi gjorde (Sogndal: overdreven kritikk av Kapp Verde-aksjonen, Hamar: feilaktig kritikk av Lærerstudenten). Feila fra oss blei møtt med rein anti-kommunisme fra dem. Under LMs første dag var vi aktivt med på moteplaging. Våre folk blåste opp små saker og var aktive med å drive endeløse dagsordendebatter. Dette ga muligens dem en del argumenter for å hevde at det var umulig å nå fram til enhet. Viga heller ikke klart nok uttrykk for at det var enighet på enrekke felter. De tror jeg henger sammen med feila som er oppsummert tidligere. Vi hadde ikke målsettinga klart nok for oss p.g.a. manglende diskusjon innad og utad. Vi la vekt på gjerne ting. Det blei viktigere å diskutere Kapp Verde enn å fremme enheten på de viktigere sakene i LNL. Til vårt forsvar kan det sies at det var ein strøm og byråkratisk moteledelse som gjorde sitt ytterste for å undertrykke diskusjonene, som gikk konsekvent mot gruppediskusjoner etc.

De feila vi gjorde første dag blei i hovedsak korrigert andre dag. Vi kom langt bedre fram med politikkten og taktikken vår. Jeg syntes vi førte en korrekt kamp på de store sakene. Vi gikk i spissen for grundige demokratiske diskusjoner på hovedsakene. Vi sto for demokratiet i LNL. Det var også vi som hadde argumentasjonen på kampspørsmålet (økonomisk kamp). Vi jobba hardt for å inngå kompromisser om valg til sentrals tyret. Vi var villig til å kompromisse på det internasjonale solidaritetsarbeidet, men arbeidet likevel hardt for aksjon.

Så er vi framme ved 3.dagen hvor 25 delegater forlot LM. Personlig var jeg lenge i tvil om det var riktig å gå da taktikken spøkte i bak-hue. Men i dag innser jeg at det som skjedde var riktig. Det som skjedde avslør til fulle høyrefløyens totale forakt for lokallagsdemokratiet. Jeg tror det som har skjedd etterpå har vært en kraftig støkker for SV-ledelsen i LNL. I 3 lokallag har støtta mindretallet og har gått inn for videreføring av LM. Nesna har gått inn for at saka skal avgjøres ved ur-avstemning blant alle medlemmer. I 1 lokallag har gått mot videreføring.

Vi kan altså notere en politisk seier for mindretallet. Sentralstyret har hevd at mindretallets utmarsj og diskusjonene etter LM har fungert splittende på LNL. Min erfaring er stikk i strid med dette synet. Sentralstyret har stått for en splittingslinje gjennom å kjøre fram en voldsom hets, men de diskusjonene jeg har hørt har likevel stort sett vært saklige og har dreid seg om de vesetlige i saka, lokallagsdemokratiet og LNLs lover. Grunnlaget for at disse diskusjonene har gått såpass bra blei lagt gjennom det arbeidet mindretallet gjorde etter utmarsjen. Med dette har vi fått en flying start på den diskusjonen som vil komme fra høsten av. Sentralstyret vil legge fram lovforslag om LNLs tillitsvern og de har tenkt å ta opp diskusjonen om kollektivt medlems-skap.

Hva videre? Det er lite trolig at vi vil få et nytt LM, sjøl om flertallet av lokallaga har krevd det. Vi må isteden summere opp lærdommene og gå i spissen for demokratisk diskusjonen både lokalt og i lærerstudenten.

Har det så vært riktig å legge opp den taktikken vi gjorde i forbindelse med LNL? Jeg vil svare et ubetinget ja. Er det noe LM har vist oss så er det at partikivinga må brytes ned for at LNL skal bli en masseorg. Reaksjonene hos svært mange på LM har vært at dette går ikke lenger, nå må vi hjem og jobbe for å reise grunnlaget i LNL. På det lokale plan har det vist seg at vi kan samarbeide og denne enheten må være overordna i LNL jobbinga. Sjøl om det kunne være fristende å ta rotta på noen og enhver. Men LNL vil ikke utvikle seg i en bedre retning om vi igjen skulle få bukta og begge endene i fronten alene. Sjøl om vår politikk er bedre enn SVs. Derfor blir det av aller største betydning at vi får oppsummert LM, diskutert politikken og taktikken innad, spreidd den utad og får trukket uorganiserte aktivt med i diskusjonen om vår politik.

Kamerat i LNL-fraksjonen.

HVA MÅ GJØRES

Hva må gjøres med NKS — oppussing eller nedlegging \$\$\$

Vi går inn for en "omlegging" av

m-l virksomheten ved lærestedene.

Vi går inn for å nedlegge NKS og i

stedet danne AKP-lag pluss en
front (Prog. Front).

FORHOLDET AKP - NKS i dag.....

I vedtektene står det bl. a. at medlemmene skal "arbeide for at NKS underordner seg partiet på alle plan" (§3a) og at "NKS er partiets redskap for å sette partilinja ut i livet blandt massene av studerende ungdom" (§7).

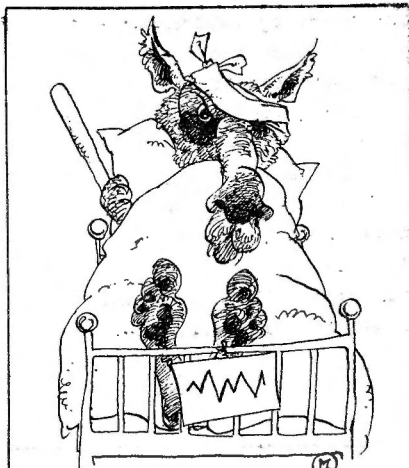
NKS'ere har omtrent de samme plikter som AKP'ere - arbeidspresset kan bli større for oss: vi "studerer jo bare" og har ikke stempeling på jobben. Dessuten kreves det faktisk mer av oss enn de fleste AKP'ere for å forsvare deler av politikken, fordi debatten om teoretiske spørsmål og hva som skjer ute i den store verden er mye skarpere i det intellektuelle studentmiljøet, hvor revisjonistene står sterkere enn på de fleste arbeidsplasser.

Hva blir så forskjellen på NKS og partiet, bortsett fra at vi er studenter og helst skulle jobba med studentpolitikk også?

Forskjellen er at vi ikke har de samme rettighetene....

Alle er vel enige om at NKS ikke fungerer særlig bra i dag. Demokratiet fungerer dårlig innafor NKS. Men sjøl om vi fikk retta opp dette, så ville likevel ikke demokratiet fungere. Fordi: de politiske linjene blir staka opp i AKP - vi har ingen medinnflytelse på politikken (militærpolitikken viktig unntak).

Dette er ikke i samsvar med prinsippene for demokratisk sentralisme. Når linjene "TRES" nedover hodene på folk

NKS HAR PROBLEMER-
SKAL VI GÅ INN FOR Å KURERE DEM
ELLER SKAL VI LA PASIENTEN DØ?

eksisterer det ikke noe demokrati. Og så lenge vi ikke har demokrati og medinnflytelse på politikken, blir interessen mindre for å diskutere og sette seg grundig inn i problemene (i den grad vi overhodet har anledning til det), politikken blir vanskelig å forstå og vanskelig å forsvare. Det viser seg da også at noen ledende NKS'ere står fram og forsvarer partiets politikk i ett og alt, mens kanskje de fleste er politisk hanlingslamme av frustrasjoner og uløste motsigelser.

- Ved å legge ned NKS, og istedet danne partilag på lærestedene, sikrer vi at partiets politikk blir forvart og propagandert.

- Ved - i tillegg - å danne en breifront som i første rekke skal jobbe med studentpolitikk - med utgangspunkt i lærestedenes sær-

egne behov og interesser - vil vi endelig få tid og mulighet til å utvikle en revolusjonær studentpolitikk og vi vil få mange, mange flere arbeidet enn vi er i NKS i dag. Først da kan vi få en virkelig masseorganisasjon/reservoar for partiet.

-Vi mener det må storrengjering til i spørsmålene om organiseringa av m-l bevegelsen.....

"4 på taket".

DETTE INNLEGGET ER SKREVET AV KAMERATER I TRONDHEIM. SVARET SOM FØLGER ER SKREVET AV EN KAMERAT I SENTRALSTYRET.

SVAR TIL " 4 PÅ TAKET".

Dere går inn for å legge ned NKS og i stedet opprette en studentfront. Såvidt jeg kan forstå, fører dere to argumenter i marka for dette :

1) Et kommunistisk NKS under partiets ledelse har det så travelt med å forsvare partiets politikk at det aldri får tid til å utvikle en særegen studentpolitikk.

2) Det stilles altfor store krav til medlemmer i NKS. de må forsvare partiets politikk i et miljø der angrepene er hardere enn de fleste andre steder, og uten at de sjøl får sjansen til å innvirke på, eller sette seg grundig inn i, den samme politikken.

Dere reiser flere viktige spørsmål, men etter mitt syn er svaret dere gir gøymert. Først til argumentene deres :

Argument 1) holder ikke i lys av m-l bevegelsens historiske erfaringer på lærestedene. Det stemmer at det i flere år har vært lagt liten vekt på å utforme en sær-

egen studentpolitikk, og dette har vi fått betale dyrt for. Men dette er feil i den politiske linja, og ikke automatisk en følge av NKS står under partiets ledelse. I de første åra NKS eksisterte leda forbundet

store interessekamper, både på lærerskolene, sosialskolene og universitetene. Det var omfattende streiker og demonstrasjoner som vi stod i spissen for. På denne tida hadde vi en praksis å vise til i interesseorganisasjonene som studentene hadde tillit til. Vi var kommunister da også, og stod under partiets ledelse. Men det hindra ikke studentene i å slutte opp om oss når de så at vi hadde en bra politikk for de sakene som opptok dem til daglig.

Å legge for liten vekt på en konkret dagspolitikk, særegent innretta på de gruppene en ønsker å nå, er en feil som er blitt gjort i m-l-bevegelsen, også i partiet. Partiet prøver nå å rette på dette, bl.a. gjennom RV-valgvampen. Vi må ubetingt sette fart i arbeidet med å utforme en konkret studentpolitikk, særlig på områdene interessekamp og fagkritikk. I dette

arbeidet tror vi partiet vil være en hjelp, ikke en byrde på ryggen.

Argument 2 peker på at det er noe gærnt med forholdet mellom partiet og NKS, det er noe gærnt med de krava til politisk nivå som i praksis stilles til NKS-medlemmer og det er noe gærnt med demokratiet i forbundet. Dere peker på virkelige problemer. Det er riktig at NKS har fostra en ånd hos medlemmene sine som har gått ut på at en alltid, og i alle saker, har skullet "forsvare partilinja" eller det en oppfatta som "tilinja", enten det dreide seg om avferdsterapi, Stalins familiepolitikk eller kjernekraftverk i Kina. Med slike krav hengende over hua blir det sjøl-sagt vanskelig å være NKS'er. Men hvilke konklusjoner skal vi trekke av det? Den opplagte konklusjonen er etter mitt syn at det å stille slike krav er feil. Det oppmuntrer ikke til sjølstendighet og egen tenkning-men til redsel for å si noe "gærnt", det gjør politiske diskusjoner med folk utafør våre rekker til noe skremmende som en helst unngår-i stedet for til noe stimulerende en gjerne oppsøker. Jeg er for at det fortsatt skal være et krav til NKSere at de skal støtte og forsvare utad partiets program og almene hovedlinje. En som propagerer den fredelige vegen til sosialismen og Sovjets anti-imperialistiske karakter, har ikke noe i NKS å gjøre. Men en kan ikke kreve at NKS-medlemmer skal ha satt seg grundig inn i alle detaljer i partiets prinsipp-program, slik at han/hun kan forsvare dem utad. Det er lov å si at en ikke vil, og si det, om avferdsterapi, Stalins familiepolitikk og kjernekraftverk i Kina, pluss en rekke andre spørsmål. Vi må forstå, og praktisere, den demokratiske sentralismen på en mindre firkanta måte enn vi har gjort hittil. Det vil både gi oss sjøl et mer vitenskapelig forhold til virkeligheten, og det vil styrke uorganisertes tillit til oss.

Det er også riktig, som dere peker på, at viktige programmatisk spørsmål for hele ml-bevegelsen i altfor liten utstrekning er blitt diskutert i NKS. Det er feil ved dem-

okratiet i forholdet mellom partiet og NKS. Hvilke konklusjoner skal vi trekke av det? Dere nevner at militærpolitikken er et viktig unntaket- den er blitt diskutert i NKS. Den opplagte konklusjonen må etter mitt syn bli å gjøre unntaket til regelen.

Jeg synes innlegget deres gjør den feilen at det ikke drøfter om de problemene som finnes i NKS kan løses. Som dere skjønner mener jeg at de kan løses (sjøl om jeg ikke tror at det går lett og enkelt). Dere stiller ikke spørsmålet: trenger vi et kommunistisk studentforbund, og er det mulig å bygge det opp slik forholde på lære-stedene er i dag? Dere peker sjøl på at "debatten om teoretiske spørsmål og hva som skjer ute i den store verden er mye skarpere i det intellektuelle studentmiljøet, hvor revisjonistene attpåtil står sterkt". Studentpolitikken er en del av ungdomspolitikken. Mener dere at det er nødvendig med et kommunistisk studentforbund, der mange ungdommer kan fostres i kommunisme teoretisk og praktisk, uten samtidig å måtte leve opp til de krava en stiller til parti-medlemmer? Hvis dere mener at et kommunistisk ungdomsforbund er nødvendig, hvorfor skulle ungdomsforbundet være mindre nødvendig på de høyere lære-stedene, som har nettopp de karakteristiske som dere beskriver?

Etter mitt syn er kommunistisk ungdomsarbeid og organisering på de høyere lærestedene svært nødvendig, og det ville være ille om vi ga slipp på det. Samtidig er det åpenbart at vi de siste åra ikke har klart å finne ut av hvordan vi skal drive dette arbeidet framgangs rikt. Det vi trenger, er imidlertid ikke å nedlegge NKS, men en fordomsfri diskusjon om hvordan vi skal bygge det opp under de objektive og subjektive forholda som rår i student-verdenen i dag. Det er helt sikkert mye gammelt, møkkete badevann som må helles ut. Men vi bør ikke helle ut ungen også.

Dere går inn for å danne en brei, studentpolitisk front. Ja, det er jeg helt for. Men jeg tror ikke den kommer automatisk om vi nedlegger NKS og kaller alle de tidligere NKS-erne for "fronterer". Det er feil å si at det bare er mangel på tid som har gjort at vi ikke har utvikla en konkret studentpolitikk (bl.a. en frontpolitikk). Det er også gjerne politiske linjer, manglende vitenskapelighet i arbeidet, sekteriske holdninger etc. Dette må vi gjøre opp med, skal vi klare å utvikle en riktig frontpolitikk og skape en front som er en virkelig front og ikke bare et dekknavn for en klubb av gamle, frustrerte NKS-ere.

Marte.

Einskap utad - for einkvar pris ?

DET FØLGANDE ER EIT INNLEGG I DEBATTEN OM PRAKTISERINGA AV DEN DEMOKRATISKE SENTRALISKEN I FORBUNDET. INNSENDARANE POLEMISERER MOT DEI SOM HEVDA AT HOVDPROBLEMET NO ER MANGEL PÅ SKOLERING, OG MEINER AT EIT STØRRE PROBLEM ER UNDERTRYKKING AV MOTSETNINGAR, OG KRAV I FORBUNDET OM Å STØ BLINDT OPP OM POLITISKE LINER BERRE FORDI DEI KJEM OVANFRÅ. DEI FORESLÅR AT KRAVET OM ENSKAP UTAD BERRE SKAL GJELDE PÅ "GRUNNLEGGANDE TEORETISKE SPØRSMÅL OG I STREIKAR OG AKSJONAR".

INNLEGGET POLEMISERER MOT TRON ØGRIMS "UTSPEL" OM UNGARN-56. EIN LIKNANDE KRITIKK AV ØGRIM HAR SFÅTT I PARTIETS INTERNBLAD. VI TRYKKER DENNE KRITIKKEN SAMAN MED EIT SVAR FRÅ SENTRALKOMITEENS ARBEIDSTVALG.

OM MOTSETNINGA MELLOM OSS OG

MASSANE. EIT VIKTIGARE PROBLEM ENN MANGEL PÅ KUNNSKAP ?

Problemet i laget vårt (og i

mange andre, trur vi) er ikkje

mangel på skolering. Vi må ha tid

Krisa i NKS kan vera nyttig for oss til andre oppgaver enn studier, og

Nå blir vi tvungne til å rydde opp mange av kameratane er overarbeidde

i feila våre. Vi har møtt ein del alt nå. Det er eit problem at vi lær

motvind og held på å bryte saman vera å diskutere med folk fordi vi

fleire stader. I framtida blir kra- er redde for å komma til kort. Men

va til oss mye større. Ved å lære problemet er mindre mangel på kunn-

av feila våre nå, kan vi greia å skap enn det at vi er komne i eit

meistre problema i framtida. tydeleggende motsetningsforhold til

massane. Vi er blitt redde for massane. Kva slags motsetningsforhold er dette ?

1. Motseiinga - lærar/elev.

Vi har sett det som oppgaven vår å propagandera partiet sin politikk. Vi skulle lære frå oss "den rette lina" til elevane våre, dvs. massane. (dette gjeld kanskje spesielt i internasjonale spørsmål) Lærarrolla får vi sjølsagt problem når vi sjølve er usikre på politikken, og når massane sitt inne med overtyande argument. Korleis skal vi stilla oss til overtyande argument som går imot det Klassekampen skriv ? Problemet har altså vore:

2. Motseiinga - å forsvare synspunkta til dei leiande kameratane/ta standpunkt sjølv.

Dette heng saman med korleis vi har forstått den demokratiske sentralismen. Det Klassekampen skriv og det leiande kameratar seier, har vi sett på som partiline sjølv om dei spørsmåla det gjeld ikkje har vore diskuterte i rørsle. Vidare skal vi vise einskap utad. I praksis må vi forsvare ei rekke spørsmål vi ikkje har tenkt igjennom sjølve. Det nyttar ikkje å seia at ein ikkje kan ta stilling når ein diskuterer med massane. Dei krev av oss at vi skal ta stilling utfrå det vi veit, og det er eit rett krav. NKS-medlemskapen skal ikkje gjera oss så redde for å gå imot det leiande kadrar meiner at vi held kjeft. Men i haust/vår har vi ofte snike oss

rundt hushjørnene for å sleppa diskusjoner, og viss vi kom ut i diskusjon gjentok vi mekanisk det vi hadde lese i KK. Dermed førte vi ikkje reelle diskusjonar.

Så kjem vi til eit viktig poeng. Heller ikkje innad i laget klarte vi å føra reelle diskusjonar. Vi var blitt så vane med å undertrykka andre synspunkt enn dei vi trudde var partilina, at vi nesten ikkje visste kva vi sjølv meinte lenger. Alt blei usikkert. Dermed fekk vi også mistillit til partiet. Ikkje minst fordi dei nye opplysningane om dei indre tilhøva i Vietnam, kom brått på oss. Lagsmøtene blei berre kjedeleg repetering av "partilina".

Vi trur også at dette kan forklare mye av den leiarkrisa NKS har. Lærarar må vera sjølstendige. Praksis -en vår undergrev det vi har av sjølvvillit og sjølvstende. Vi skal så drøfta motsetn. parti-NKS/massane utfrå ei meir grunnleggande problemstilling:

3. Motseiinga - å holde fast ved partilina/vera åpen for synspunkta til massane. (altså i dei tilfelle der vi har vedtatt ei line)

Kva skal ein gjera når ein uorganisert legg fram nye synspunkt på det vi står for slik at ein blir overtydd om at lina vår er feil ? I mange tilfelle vil det då vera nødvendig å vedgå at partiet/NKS tar feil. (ein bør rett nok ta atterhald viss ein mangler kunnskap om faktiske forhold) Ved å gjera slik

blir det ikkje alltid einskap utad, men til gjengjeld får ein skikkelige diskusjoner med uorganiserte.

(sjølvsagt finnst det situasjoner der ein aldri skal gå frå ei vedtatt line, t.d. i ein streik)

På denne måten kan massane lettare korrigere feila våre, og vi sjølv får nytte av deira erfaringar og meining-ar. Når massane ser at vi trekker lærdommer av kritikken deira, vil dei få meir tillit til oss og derfor gi oss meir og betre kritikk.

I regelen trur vi forresten ikkje at vi vil måtte korrigera syns-punkta våre så svært ofte. Såpass tillit til politikken vår har vi. For å få eit rett forhold til massane foreslår vi:

Kravet om einskap utad skal berre gjelda på klart definerte område, dvs. grunnleggande teoretiske spørsmål og i streiker og aksjonar. (det er sjølvsagt vanskeleg å trekke grenser for kva som er grunnleggande teoretiske spørsmål. Dette får vi diskutere) Vi må venteleg stilla hardara krav til partimedlemmer enn til NKSere på dette området.

TILSLUTT:

Vi foreslår altså eit linjeskifte i spørsmålet om einskap utad. Tron Øgrim har allereie innleia ein ny praksis då han uttalte seg om Ungarn-56. Vi meiner linjeskiftet var rett, men vi vil skarpt kritisere at Øgrim gjorde dette uten at det var diskutert i rørsle. Øgrim har ikkje brote med noko vedtatt partiline i Ungarnsspørsmålet, men han har brote med korleis reiser. Tidlegare har forstått parola om ein-skap utad. Når han utan vidare endrar praksis syner han forakt for grunnplanet og for medlemsdemokratiet. (eller veit ikkje Øgrim kva som har vore praksis tidlegare?)

Ein grunn til at vi er særleg forbanna er at vi sjølv har hatt probl med einskaputad-parola, men likevel har vi fulgt ho. Vi krev derfor at Øgrim tar sjølvkritikk på denne saka. Vidare vil vi ha ein prinsippiell debatt om dei spørsmåla vi her reiser.

LAG PÅ BLINDERN
V/FORMANN.

TROND ØGRIM og UNGARN I 1956

DE TO FØLGENDE INNLEGG ER
SAKSA FRA PARTIETS INTERN-
BLAD.

Jeg ser i Klassekampen i dag at Tron Øgrim "på egne vegne" går mot intervensjonen i Ungarn-56. Det blir altså understreket at han ikke uttaler seg på vegne av partiet på et møte i Opplysningsutvalget i Oslo AKP(m-l) der han deltar på vegne av AKP(m-l)? Jeg har aldri skjont hvorfor det var riktig å intervenere i Ungarn-men det er ikke det viktigste spørsmålet mitt. I følge AKP(m-l)s vedtekter så skal partilinja forsvares utad. Slik har i hvertfall jeg opp fatta det. Tron Øgrim har ikke gjort dette-han

har uttalt seg mot AKP(m-l)'s offisielle linje på "egne vegne". Jeg ber om en forklaring. Gjelder det forskjellige regler for talsmenn for partiet og "vanlige medlemmer"?

Olsen.

VI HAR IKKE HATT EI PARTILINJE PÅ UNGARN-56.

Takk for spørsmåla. Vårt svar er dette:

AKP(m-l) har aldri hatt noe vedtatt syn på intervensjonen i Ungarn i 1956. Tidligere har kjente partimedlemmer forsvart intervensjonen i offisielle diskusjoner. Nå har dette synet blitt oppfatta som partiets offisielle, vedtatte syn. Dette er en naturlig reaksjon, ettersom partiet eller partiets talsmenn ikke har lagt fram det motsatte synet.

Uten å alt som har skjedd i de siste åra, mener vi nå at det er nødvendig å fornuftig å diskutere en del historiske hendinger. En av disse hendelsene er Ungarn 1956. Det er nødvendig å se nærmere på hver slags feil som blei gjort under Stalins ledelse i det sosialistiske Sovjet, det Mao Zedong kaller Stalins "tredve prosent feil". Et av disse spørsmåla er hvordan og i hvor stor grad det fantes trekk av hegemonisme (overherredømme) i det sosialistiske Sovjets utenrikspolitikk.

Vi trur at denne debatten vil vere nyttig. Det er sunt å styrke vår vitenskapelige holdning til historiske spørsmål. Dette forutsetter grundige undersøkelser, "frispørsmål" og livlige diskusjoner i partiet om disse spørsmåla. Det nytter ikke å holde fast på gamle standpunkter som ofte var dogmer. Historiske spørsmål må behandlas med vitenskapelige metoder. En fordomsfri diskusjon kan fremme en slik stil.

Vi mener også at det er gunstig å føre en del av denne diskusjonen offentlig, utafor partiet. Mange sympatisører har kunnskaper, ideer og synspunkter på disse spørsmåla. Det ville vere dumt å ikke invitere dem med i debatten. Vi kan også lære av våre motstandere.

Tron Gjerims uttalelser om Ungarn 1956 bør derfor tolkes som en invitasjon til debatt om disse spørsmåla, både for partimedlemmene og for de som er interessert i diskusjonen og som står utafor partiet. Uttalelsene bør ikke tolkes som "et, nytt, vedtatt syn", eller "et personlig utspill på tvers av partiets linje".

Ta uttalelsene som en invitasjon til en debatt vi ønsker, og ikke som et tegn på at det finnes en lov for Kong Salomo og en for Jørgen Hattemaker i partiet (hvem som nå måtte vere konge eller hattemaker) eller forskjellige lover for kjente og ikke kjente partimedlemmer.

Kameratslig hilsen SKAU.

Forts. frå side 8. OM NSU.

Desse erfaringane samsvarar godt med erfaringane frå LNL (bortsett frå metodane) - der vi har hatt markert framgang siste året.

KVA MÅ GJERAST?

NY GIV er ein start. Vi må lære av det. Men vi vil lure oss sjøl der- som vi trudde at det berre var å kopiere desse erfaringane. Vi må sjå i augo at vi førebels er

kome svært kort. For å vinne framgang i NSU må vi straks byrje å oppsummere erfaringar, og arbeide systematisk for å utvikle linjer på fleire område: organisasjonsstrukturen, konkret einskapstaktikk, fagkritikken osv. Vi må vere dristige og ikkje vente med å kaste oss ut i den eksterne kampen før linjene er "fastemra". Eit mageplask eller tre er både nødvendig og uunngåelig: praksis viser om politikken vår duger. PER.

MILITÆRDEBATTEN:

DEBATTEN OM MILITÆRPOLITIKKEN HAR VORE PRISK OG LIVLEG-OG DET HAR VORE MANGE MENINGAR..MEN EIN VIKTIG VEIKSKAP HAR VORE AT ALTFOR PÅ HAR VILLE DELE SIN SYNSPUNKT MED RESTEN AV ORGANISASJONEN VED Å SKRIVE INNLEGG TIL 4.MAI.
INNLEGG VI TRYKKER I DETTE NUMMERET ER GANSKE REPRESENTATIVE FOR DEI MOTSEIINGANE SOM HAR STÅTT I DISKUSJONEN I NKS.

STYRK FORSVARSEVNEN!!

Vi har en lite utvikla politikk på det borgerlige militærapparatet.Par-har påpekt dets tosidige karakter uten å utforme en konkret politikk. Når vi skal gjøre det,er det nødvendig å ta hensyn til den konkrete virkeligheten vi befinner oss i,likso som når vi utvikler politikken på andre områder.

I flere år har vi propagandert faren for en tredje verdenskrig.AKP er det eneste partiet i Norge som har en analyse av Sovjet som den farligste supermakta,og som en sannsynlig okkupant av landet.Dette spørsmålet er for dårlig diskutert i bevegelsen som helhet,og sjøl kan jeg ikke med 100% sikkerhet si at dette er rik ig.Men ved å følge Sovjets bevegelser rundt om i verden,og ved å lære av historia,er det gode grunner til å hevde at Sovjet vil utløse en storkrig i ikke uoverskuelig framtid.

Men vi må ikke bare ta i betraktning verdenssituasjonen,det er like nødvendig å ha en korrekt oppfatning av forholda i Norge.Er det mulig at vi kan få en sosialistisk revolusjon før en okkupasjon?Nivået i klassekampen og styrken til den revolusjonære bevegelsen får meg til å tvile på det.Dette er viktige spørsmål som vi må få bedre klarhet i når vi skal utforme et militærpolitisk program.Den følgende argumentasjonen for visse typer bevilgninger vil ta utgangspunkt i at partiets analyse av forholda er riktig.Jeg støtter m.a.o. tesenes forslag om å gå inn for å kreve omlegging av forsvaret og stø tte visse typer av bevilgninger.

Noe som er viktig å ha klart for seg,er at iseg sjøl har det ingen påvirkningskraft at vi går inn for det ene eller det andre.Det er opinionen-massemobiliseringa-som kan ha innflytelse på regjeringas forsvarspolitik.Det er også det eneste som kan hindre at soldatene brukes mot arbeiderklassen.Det har liten betydning hva en RV-repr. på Tinget går innfor,hvis det ikke er en bevegelse på saka.

Som sagt, det er ingen prinsipiell linje for hva slags politikk vi skal ha overfor det borgerlige forsvaret.Parolen "ikke ett øre" utrykker i sin konsekvens kravet om avskaffing av forsvaret.Et slikt krav er det vel svært få progressive som står på.Politikken vår må legges opp ut fra hva som er realistisk å oppnå.Det beste ville være om arbeiderlassen og folket kunne møte en invasjon med en folkehær. Men å stille dette som et alternativ til det borgerlige forsvaret er in eventyrpolitikk.Vi veit også at borgerskapets militærapparat

aldri kan bli noe skikkelig forsvar av landet, men skal vi derfor stille oss likegyldige overfor innrettinga og utstyret det har?

Vi mener det er riktig å kjempe i den borgerlige hæren hvis den gjør motstand. Skal vi være konsekvente, må vi ha en politikk for at forsvaret i størst mulig grad er innretta på å møte en sovjetisk okkupasjon, noe det ikke er i dag. Vi er ikke likegyldige til om soldatene blir meia ned uten muligheter til å forsvare seg. Sprer vi illusjoner ved å gå inn for at det borgerlige militærapparatet - så langt som mulig - skal bli i stand til å bite fra seg mot Sovjet? Noen argumenterer med at hvis vi går inn for bevilgninger tilslører vi militærapparatets klassekarakter og sprer illusjoner om borgerskapets vilje til å forsvare nasjonen. Jeg har tidligere pekt på massemobiliseringa som den avgjørende faktoren for å kunne påvirke borgerskapets militærpolitikk. Hvis vi skal klare å skape opinion som stiller krav til regjeringa, må ikke folk allerede ha avslørt at forsvaret ikke er innretta på å møte en invasjon? Hvis det blir et massekrav at militærapparatet skal ta tiltak for å gjøre reelle forsvarsforberedelser mot okkupasjon, har ikke store deler av folket da innsett krigstæren?

Det er flere viktige argumenter for at vi skal forsøke å innvirke på forsvarspolitikken. Jeg skal kort nevne et. Hvis Sovjet kan innta de største og viktigste stedene i landet uten motstand (det vil sann-

HÅREK ER UENIG MED ELLEN PÅ FLERE SENTRALE PUNKT...

synligvis skje i løpet av få timer), vil det skape en situasjon av kaos og demoralisering. De som i første rekke vil bli ramma er progressive og den mest klassebevisste og kampvillige delen av arbeiderklassen. Er ikke dette også et spørsmål som har betydning for organisering av folkehæren? Hvem skal gå i spissen for det hvis partiet blir redusert med 50% og kanskje mer i løpet av okkupasjonsens første timer? Dette var kanskje å sette saka noe på spissen, men poenget er at hvis forsvaret kan yte motstand i bare noen døgn, vil det gi noe tid til folk for å skjønne hva som skjer, og gi noe tid til å gå i dekning for den delen av bevegelsen som er mest utsatt.

Til slutt en påstand:

Jeg mener at mye av argumentasjonen mot å stille krav til regjeringas militærpolitikk-spesielt bevilgninger til krigsmateriell-bunnen i illusjoner om sosialimperialismen og uvilje mot å gå inn på hvordan en okkupasjon vil arte seg og hva slags konsekvenser det får.

Ellen, Oslo.

NEI TIL VÅPENBEVLINGNING!!

FEILSKJER I TESENE PÅ BEVLINGNINGS-SPØRSMÅLET.

Utkastet til teser om militærspørsmålet er i hovedsak et bra redskap for partiet i ei førkrigstid, men inneholder en viktig feil: I pkt. 8.5. står det:

"Det er ikke likegyldig for oss i hvilken stand det borgerlige forsvar er til å yte motstand mot en sånn invasjon (sovjetisk). Det er ikke likegyldig, fordi vi krever at den borgerlige hæren yter mest mulig motstand. Vi kritiserer borgerskapet fordi det ubrukeliggjorde geværene før 1940. Vi vil også kritisere borgerskapet om det ikke fins tilstrekkelig våpen ved en ny invasjon". Her blir det blanda sammen to forhold. Feilen i 1940 var ikke først og fremst at det var for lite og dårlige våpen. Dersom de våpna som fantes hadde blitt brukt effektivt ville sannsynligvis den svake tyske angrepsstyrken blitt slått tilbake. Sannheten om 1940 er at det ikke fantes planer og initiativ for å mobilisere motstand. Et av de hardeste slag tyskerne tross alt blei

påført, var senkinga av "Blücher". Det skjedde ved hjelp av en gammel kanon fra 1. verdenskrig. Når geværene var ubrukelige, skyldes ikke dette at det var dårlige våpen, men at borgerskapet hadde fjerna sluttstykkene i frykt for at soldatene skulle vende geværene mot dem sjøl.

Feilen lå først og fremst i borgerskapets politiske linje som retta forsvaret innover mot arbeiderklassen og la opp til kapitulasjon overfor ytre fiender. Om det militære apparatet hadde vært dobbelt så effektivt i 1940, ville ikke dette styrka forsvarevnen så lenge den militære ledelsen saboterte. Som kommunistene i 30-åra hadde gått inn for store våpenbevilgninger til forsvaret, ville dette etter min mening bare ha tjent til å spre illusjoner om forsvarevnen til de militære styrkene.

Jeg kan ikke se grunnleggende endringer i disse forholda fra 1940 til i dag. Riktignok spiller våpentechnologien en langt større rolle, men borgerskapets politiske linje er ikke blitt mindre kapitulasjonistisk eller mer nasjonal.

En relativt stor fraksjon av DNA-borgerskapet viser allereide i dag åpne tendenser til knefall for Sovjet, og resten er knyttet til USA-imperialismen. Et imperialistisk borgerskap som det norske, vil aldri kunne forsvare sjølråderetten, men alltid ha den på billigsalg til høystbydende.

Dersom vi legger for stor vekt på å hevde at deler av borgerskapet kan komme til å slåss mot en okkupant, fram for å avsløre det store sviket vi kan vente, vil vi spre store illusjoner i folket. Folk vil stor grad stole på sine nåværende ledere og bli mindre bevisste på at det sjøl må organiseres motstand uavhengig og sannsynligvis også på tvers av den militære ledelsen, både i okkupasjonens første timer og dager og seinere. Derfor må vi legge vekt på å avsløre NATO-forsvaret, både som uduelig og kapitulasjonistisk og som redskap for USA som kan ønske å bruke norske soldaterbare som slaktoffer. Dette vil legge grunnlaget for at folk etterhvert skjønner at de må stole på egne krefter.

OM BEVILGNINGER.

Som kjent er det borgerskapet og ikke vi som kontrollerer bevilgningene. Slik vil det være fram til et krigsutbrudd. Det vil være borgerskapets politiske linje som dominerer forsvaret, mens de progressive soldatene og evt. nasjonale elementer blant offiserene vil være underlegne. Vi må gå inn for alle mulige tiltak som bedrer opplæring og kamomulighetene for de progressive i forsvaret, men vi kan ikke gå inn for bevilgninger til forsvaret som ikke tjener dette formålet.

Bevilgninger til våpen gjør det ikke. F-16 er et godt eksempel. Ved å gå inn for et detaljert program for våpenteknisk oppbygging av forsvaret, skaper vi forventninger om at dette vil bety noe vesentlig for forsvarsevnen, siden vi ønsker å bli tatt alvorlig blant folk. Men vi må i seg sjøl bety lite i forhold til den politiske linja som styrer re-

verene. En «V-representant på tinget som får gjennom øste bevilgninger til våpen, vil ikke ha noen kontroll med hvordan bevilgninga brukes, hvordan hensikten blir oppfylt. Det er borgerskapet som har kontrollen med gjennomføringa.

Et argument som er brukt for bevilgninger, er at dersom vi vil at karen skal slåss, må vi også være villige til å gi dem noe å slåss med. Dermed blir troverdigheten til vår forsvarspolitikk styrka, blir det hevdet. Men vi kan bare oppnå troverdighet ved å holde oss til sannheten. Sannheten er at borgerskapets militærøkonomi kommer til å øse inn midler i militærapparatet uansett, og at borgerskapet ikke vil la seg påvirke av hva vi mener og heller ikke av at vi ber dem slåss. Deres klassemessige stilling tilsier ikke noe annet, og dette må vi forklare folk. Vi må bekjempe folks tillit til NATO-forsvaret, slik at sviket ikke kommer som et lammende sjokk, men istedet danner grunnlag for sjølstendig motstand fra soldatenes side.

Når dette er sagt, må det også sies at parola "ikke en øre... osv", ikke er ei egna agitasparsparole i dag. For det første gir den pasifistiske nedrustningsassosiasjoner, sjøl om Lenin ikke mente det slik. For det andre er det latterlig å gå mot alle bevilgninger til forsvaret. For det tredje, og viktigst: Parolen tar først og fremst utgangspunkt i den sida ved forsvaret som er retta mot arbeiderklassen, og ikke i den som er retta mot ytre fiender. I ei tid der faktorene for krig styrker seg raskere enn faktorene for revolusjon, vil det være feil å legge hovedvekt på den sida som er retta innad (slik «V gjør»). Vi må legge størst vekt på den sida som er (skulle vært) retta mot ytre fiender. Dessuten heter jo parola også "ikke en mann..." og vi ønsker jo at arbeidsfolk skal få militær trening, så derfor blir også denne delen av parola feil. Dette siste leddet er jo faktisk ei deserteringsparole.

FORSLAG

Pkt.8.5.,avsnitt 5og 6 strykes same med pkt. 8.6,6.7,og 8.8.1 stedet skrives:"Parola "ikke en ere..." er i dag ikke egna som hovedparole for vår militærpolitikk. Den griper ikke hovedsaken i ei førkrigstid;nemlig å påvise at det borgerlige militær-

napparatet ikke er innretta på å forsvare folkets og landets sjølråderett,og derfor å oppfordre folk til å reise sjølstendig militær motstand mot en angriper".

Halvdan,Oslo.

Replik : om å rette bakar for smed m.m.

Plassen tillet berre eit kortfatta og skissemessig svar.

① Halvdans line i eit nøtteskall er hans forslag til endring av tesene: "...hovedsaken i ei førkrigstid,nemlig å påvise at det borg.mil.appar. ikke er innretta på å forsvare nasjonens sjølråderett".Altså:det er ikkje hovudsaka å avsløre truugsålet frå aust og danne ein brei einskap.sfront mot Sovjet.Nei,hovudsaka er å avsløre det norske forsvaret.Dette er ikkje berre å rette bakar for smed;det er å oppmode smeden til fleire mord!

② Det er ikkje tilfeldig at Halvdan kjem fram til ein slik konklusjon. Ta f.eks. hans syn på det norske forsvaret.I følge H. har det berre ei side:"...borgerskapet vil aldri kunne forsvare sjølråderetten,men alltid ha den på billig salg til høystbydende".Korleis han seinare i innlegget kan påstå at det i ei førkrigstid er viktigast å legge vekt på den sida som er (Halvdan:"skulle vært")vendt utover-er verkeleg ei gåte. Opportunisme eller forvirring?Halvdan får svare sjøl.

Ei sak er å sjå i augo at det er stor fare for at borgarskapet kapitulærer.Noko helt anna er det å påstå at det er spel for galleriet og reint lureri når borgarskapet vender våpna utover.I kva grad den borg.hæren vil kome til å gjere motstand er avhengig av fleire faktorar,m.a. kommunistane si evne til å mobilisere massene mot hovudfienden Sovjet.

③ No nærmar vi oss rosinen i pølsa(rosin med beisik-bitter smak). H. er ikkje prinsippielt mot løyvingar(ulogisk nok).Tvertimot:han går inn for "alle mulige tiltak som bedrer opplærings-og kampmulighetene ...".Men, og her er rosinen,desse tiltaka gjeld utelukkande "de progressive i forsvaret"! Endeleg eit krav somrettar seg både mot Sovjet og borgarskapet i Norge!Problemet er vel at det først og fremst rettar seg mot massene,og avslører ingen andre enn dei som stiller det.

④ Ein skulle kanskje tru at H. i alle fall ville gå inn for løyving som var øremerka til AKP-medlemmer.Men nei.Eg ville tru at dersom blei utstyrt med TOW så ville det styrke hans muligheter i kamp mot ein russisk tanks.I min naivitæt vil eg også anta at dersom kommunistane stiller dette kravet blant soldatane så vil det styrke tilliten til komm.og det ville,saman med andre krav,styrke dei materielle mulighetene til å gjere motstand,vesentlig.Om krava blir gjennomført er ikkje minst avhengig av om det er nokon som vil stille seg i spissen for å reise dei."Våpna i seg sjøl betyr lite i forhold til den politiske linja som styrer geværlovene",seier Halvdan.OK,men det føreset at våpna fins!Det H.lukkar augo for er at det norske forsvaret i dag ikkje har materielle muligheter for å gjere effektiv motstand. Er det ikkje ganske viktig at kommunistane har ein konkret politikk for å styrke desse mulighetene?

FORTS: SIDE 7